

LÁSKA

ZROZENÁ
VE LŽI

LEXI RYAN

BARONET

Láska zrozená ve lži

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Lexi Ryan
Láska zrozená ve lži – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LÁSKA
ZROZENÁ
VE LŽI

LÁSKA
ZROZENÁ
VE LŽI

Chlapci z Jackson Harbor 1

LEXI RYAN

 BARONET

*Věnováno mým bratrům,
Ericovi, Aaronovi, Dannymu a Joshovi*

KAPITOLA JEDNA

Nicole

BĚH MĚ NIKDY MOC NEBAVIL – všechny ty maratony, běhy na dlouhou trať a ani ve školce jsem neprovozovala takové ty „legrační honičky“ jako ostatní děti. A přesto se mi minulou noc zdálo, že běžím dlouho, daleko a rychleji, než se mi kdy podařilo. Minulou noc se mi zdálo, že jsem běžela tak urputně, až mě z toho pálily plíce. A dneska se vdávám.

Jsem si jistá, že je to jen náhoda.

Můj budoucí švagr sedí vepředu, tiše zpívá a jeho prsty tančí po akustické kytáře. Můj budoucí manžel pokyvuje hlavou do rytmu. Můj ženich, který mě snad možná ani nepodvádí. Můj ženich, který by mi to přece neudělal. Nejspíš.

Polknu vzduch, ale je prosycený vlhkem a velkým počtem lidí. Svatební koordinátorka postavila stan na vzdálenějším místě od obřadu, aby mě nikdo před mým důležitým momentem nezahlédl. Napřed to vypadalo jako skvělý nápad. Teď si připadám jako v mučírně.

„Nechtěla by ses naposledy prohodit?“ zeptám se šeptem svého dvojčete.

Veronica vytřeští oči. V brusinkové róbě a s kaskádou natočených vlasů vyčesaných nahoru vypadá jako družička nádherně. „Prohodit? To myslíš vážně?“

„Ne. Jasně, že ne.“ *Tak trochu.*

Celou sedmou třídu jsme strávily tím, že jsme předstíraly, že jsme ta druhá, jen abychom zjistily, jestli nám to půjde. Tak proč by to nešlo při obřadu? Proč by to nešlo... napořád?

Fajn, vím, že *jsem melodramatická*. Ale dnes je můj svatební den a já si mám pamatovat každý detail a užít si každíčkou chvíli. Jenže místo toho neustále přemýšlím o těch dvou větách, které jsem Marcuse zaslechla šeptat včera ráno do mobilu. Zastavila jsem se za ním, abych ho překvapila svými vyhlášenými skoričivými šneky se slaninou – protože se slaninou je všechno lepší. Okno do jeho kuchyně bylo otevřené, takže jsem viděla, že drží telefon, a *něco málo* jsem zaslechla. „Prosím, ještě jednou, naposledy, kotě. Nemůžu na tebe přestat myslet.“

Aspoň si myslím, že jsem tohle zaslechla. Ale možná to bylo jen: „Prosím, ještě jednou, naposledy v botě. Nemůžu na nebe přestat myslet.“ Jasně, sice to nedává žádný smysl, nicméně to ani ta první možnost. Vždyť si mě bere. Proč by nějaké ženské tvrdil, že na ni nemůže přestat myslet? A proč by ji ještě *o něco* žádal?

A na tyhle otázky ses měla zeptat, než ses rozhodla jít svatební uličkou, ty srabe.

„O tomhle nežertuj,“ prohlásí moje sestra a nesouhlasně zkroutí rty. „Máš štěstí, že si bereš zrovna Marcuse. Je... úžasný.“

„Já vím.“ Přinutím se k úsměvu. Protože to vím. Pokud mi teda nezhájbá. Posledních čtyřiaadvacet hodin jsem si od žen několikrát vyslechla, jakou mám

kliku, že si беру zrovna Marcuse; jako kdybych vyhrála v loterii. Říkají mu lidé to samé o mně? Že má kliku, že si mě *bere*? Nejspíš ne. Spíš ho varovali. „*Tohle je tvoje poslední šance na útěk, Marcusi. Zasloužíš si víc než nějaké děcko z pěstounské rodiny, o které nikdo nestál.*“

Zvenčí to vypadá, že Marcus je vlastně statečný, že si mě bere, a já bych za to měla být vděčná. Pokud to teda není ulhaný zrádce, který mi pomalu vráží kudlu do zad.

„Nemyslela jsem to tak, že by *sis* ho měla vzít místo mě,“ povím Veronice a podle svého nosového tónu znám poněkud defenzivně. „Jen nechci, aby na mě všichni čučeli.“

Veronica semkne rty. Kéž bychom měly takovou tu telepatii jako dvojčata ve filmech. Chci vědět, co si myslí. Kéž bychom si byly blízké jako dřív, abych jí mohla říct o tom, co jsem asi slyšela – vyslechnout si její názor. Na to by mi asi stačila kamarádka, ale vždycky máte kamarády, se kterými se smějete a se kterými pláčete. A na to, abych si dokázala vytvořit ten druhý typ, jsem byla málo otevřená.

Je to tu přelidněné. Možná tu pro nás všechny *není* dostatek kyslíku. Mám sedm družiček – Veronicu a všechny Marcusovy sestřenice ve věku od třinácti do osmadvaceti let –, protože každá jižanská holka ví, že čím víc družiček, tím šťastnější manželství.

Rozhrnu rukama stan a nadechnu se čerstvého vzduchu.

Marcusova matka, Martha, mě čapne za ruku a odtaáhne z výhledu na mého možná nevěrného ženicha „Někdo tě uvidí!“

„Je tu hrozný horko.“ Z krajky na mých svatebních šatech mě svědí kůže a připadá mi, jako kdyby venku

sedělo snad čtyři tisíce lidí – přestože vím, že je to jen sto deset. Martha se kvůli tomu cítila trapně. „*Když se vdávala moje neteř Kristen, měla na svatbě sto devadesát lidí. Teď budu muset poslouchat to její vychlouvání.*“

„Tohle je nejšťastnější den tvého života,“ oznámí Martha. Chladnýma rukama mi sevře ramena. „Neznic si ho kvůli tomu, že zpanikaříš.“

Přinutím se k úsměvu. Martha není jen další z těch žen, které si myslí, že mám obrovské štěstí – ona je zakladatelkou jejich klubu. A pokud chci mít se svou tchyní aspoň trochu vlídný vztah, musím se přestat bát toho, co se stane. „Jsem v pohodě.“ *Lžu.*

Všechno jde podle plánu. Toužila jsem po podzimní svatbě, abych mohla svůj slib vyslovit před pozadím z křiklavých barev. Chtěla jsem venkovní obřad i recepci, takže jsem vybrala datum, kdy nás opouští vlhkost alabamského léta, ale stromy ještě nejsou holé.

Byl to risk a poslední měsíc a půl jsem měla noční můry o dešti a bouřkách. Ovšem dnes máme modré nebe a mráčky tak nadýchané, že kdybyste si do nich kousli, rozpustí se vám na jazyku jako cukrová vata. A nezdálo se mi o bouřkách, ale o běhu.

Sváděla jsem to na nervozitu ze svatební logistiky – počasí, catering, květiny. Ale všechno je tu a všechno jde jako po másle. Takže ten sevřený žaludek nemůžu svést na nic jiného než na ta slova, která Marcus možná šeptal do mobilu.

Proč jsem mu neřekla, co jsem slyšela? Proč jsem nežádala vysvětlení?

„Jsi v pořádku?“ zeptá se Martha. „Jsi nějaká zelená.“

Sevru svatební kytici. Pokud se neuklidním, ty stonky rozdrťím. „Jsem oukej, Martho.“ Až později si uvědomím, že Martha mluví na Veronicu, a ne na mě.

A mám pravdu. Moje sestra vypadá hrozně. A už na začátku týdne jí nebylo zrovna nejlíp. Byla jsem natolik zaměřená na svou vlastní úzkost, že mě ani nenapadlo, že by mohla být nemocná.

„Ten sumec, co jsem včera snědla, asi nebyl dobrý,“ podotkne Veronica.

Zatímco si ji prohlížím, mračím se. Jako kdybych se dívala do zrcadla. Má stejné, světle hnědé vlasy, drobný nos a srdčitou tvář. Ale dneska je příšerně bleďá i přes tvářenku, kterou jí nanasla Marcusova sestřenice Raina. „Bylas pít s kluky?“

Marcus včera obrátil bary se svými bratrance a vím, že pozvali ty družičky, které jsou zletilé – nebo ty, co brzy budou. Já jsem žádné pozvání nedostala, protože jsem přece Marcusova „hodná holka“ a tak dál. S kým ještě Marcus strávil noc?

„Nemůžu na tebe přestat myslet.“

Ten pocit v žaludku zesílí.

Všichni tvrdí, že máte věřit své intuici, ale já jsem se nejspíš narodila bez ní. Jinak si svou vztahovou historii nedokážu vysvětlit.

„Já byla doma,“ odpoví Veronica.

„Kdyby s námi byla pít, ten sumec už by byl venku,“ prohodí Kate, nejstarší sestřenice. „Ježíš chrání ty, co chrání sebe.“ Hodí si do úst pár tablet tylenolu a zapije je vodou. „Neví někdo, kolik panáků tequila jsem vypila?“

Martha nesouhlasně mlaskne jazykem.

Marcusův bratr dohraje svou píseň a jeho teta začne hrát „Canon in D“, což je prý skladba, bez které se žádná svatba neobejde. Z nějakého důvodu se mi při jejím poslechu vždy vybaví pohřby, ale přesto jsem ji do obřadu zahrnula, aby si Marcusova rodina nemyslela, že jsem primadona.

„Připravená, nebo ne,“ Katy na mě mrkne.

„Samozřejmě, že je připravená,“ podotkne Martha. „Vždyť si bere mého Marcuse. Polovina děvčat ve městě by pro takovou šanci vydloubla oči z důlků.“

To je hodně znepokojivá a děsivá představa. Sevření žaludku se změní v trhavou bolest. Možná nejsem ale nervózní. Veronice je zle. Možná jsem od ní něco chytla.

Děvčata vytahují z psaníček rtěnky, aby se naposledy upravila.

Doufala jsem, že můj svatební den bude jiný. Myslela jsem, že budu spíš nadšená než vystrašená. Možná jsme měli počkat. Možná měla Veronica pravdu, když říkala, že vdávat se za osm měsíců vztahu je moc brzy.

Ale Marcus prohodil: „Když to víš, tak to víš,“ a já jsem o tomhle dni snila od svých pěti let. Tedy, víc jsem snila o tom, co přijde pak – nový domov, založení rodiny – a nikdy jsem nebyla moc trpělivá.

„Vážně jsi v pořádku?“ zeptá se Martha mé sestry.

„Jsem v pohodě,“ odpoví Veronica. Ale nezní tak.

„To je asi nervozita z té nové práce,“ podotkne Kate. „Moc lidí se nestěhuje do jiného státu přesně v den svatby svého sourozence.“

„Dneska?“ Zírám na svou sestru, která civí do země a tváří se, jako kdyby si opravdu chtěla lehnout. „Ty odjíždíš hned po recepci?“ Víím, že Veronica přijala práci v Michiganu, ale předpokládala jsem, že odjíždí třeba až příští týden.

Zvedne ke mně oči a zavrtí hlavou. „Z recepcie musím odejít včas, abych stihla letadlo.“

Civím na ni. „Dneska je můj svatební den,“ zašeptám bezmocně. Jak si mohla udělat takové plány, aniž by mi to řekla?

„Proč nejedeš autem, když se tam stěhuješ?“ zeptá se Kate. „Ty tam to svoje auto nebudeš potřebovat?“

Raina si odfrkne. „Vážně si myslíš, že by to ta hromada šrotu zvládla do Michiganu? Každopádně, v té její nové práci jí dají auto.“

Na své družičky se zamračím. Je mi úplně jedno, jak se Veronica dostane do Michiganu. Zajímá mě, proč odjíždí uprostřed mé svatby.

„Omlouvám se.“ Veronica si zakryje ústa, zavře oči a dlouze vydechne.

„Nech ji, už teď jí není dobře, Nicole,“ podotkne Martha. Vždycky měla moje dvojče radši než mě – ona i všichni ostatní. „Tak ať jí není ještě hůř.“

„Nechceš si lehnout?“ zeptám se Veronicy. Možná mezi námi neexistuje magické propojení, ale nejsem nějaká svatební fanatička, která by holku, co je jí zle, nechala za každou cenu jít uličkou. Přestože je to moje dvojče, které by mi v tento den mělo stát po boku.

Martha vytáhne z kabelky kapesník, namočí ho a otře jím Veronice krk. „Uleví se ti hned, jak odsud vylezeme. Potřebuješ na vzduch, to je vše.“

Veronica před Marthou a jejím kapesníčkem couvne. „Jsem v pohodě. Jsem v pohodě.“ Podívá se na mě. „Mrzí mě to.“

Zavrtím hlavou. „Není to tvoje chyba.“

Hudba se změní.

„To je znamení,“ prohlásí Martha. Políbí mě na tvář. „Vypadáš nádherně.“

„Děkuju,“ zabručím. Ale nádherně se opravdu necítím. Mám pocit, jako kdyby se mi ve tváři zračily všechny pochyby a nejistota. Jako kdybych měla jít uličkou s nápisem na čele, který by hlásal: „*Nemůžu na tebe přestat myslet.*“

Marcusova matka vyklouzne ven předkem stanu a elegantním krokem se vypraví na své místo v přední řadě. Pak následují družičky, jedna po druhé, zatímco já škvírou sleduju svého budoucího muže, který stojí u oltáře a sluší mu to jako vždycky. Je vysoký, štíhlý, má drsné ruce a skrytou romantickou duši. Když mu jeho nejlepší kamarád něco zašeptá do ucha, objeví se mu ve tváři dolíčky a hrudník se mu otřese potlačeným smíchem. I jeho hnědé oči se smějí. Bože, je tak úchvatný.

A možná je to nevěrník. Možná. Pravděpodobně.

Děvčátka s květinami zatočí do uličky, z níž se ozve sborové „ach“, a pak přijde řada na mě a Marcusova otce, Deana, který mě povede k oltáři. Chytnu se ho a podívám se Marcusovi do očí. Zhluboka dýchá a obdivně vrtí hlavou.

Teprve teď se cítím nádherně.

Vážně jsem se bála? Vážně mě napadlo, že by Marcus, můj Marcus, udělal něco tak hrozného?

Narovnám se a usměju se na něj – na svého silného, schopného snoubence, budoucího manžela a otce mých budoucích dětí. Úzkost se vypaří. O tom, co jsem slyšela, mu povím až později. Pak se oba společně zasmějeme tomu, jak mi smůla na chlapy způsobila paranoiu.

Všechno bude v pohodě.

Když dojdeme na konec uličky, Dean mi stiskne ruku.

„Kdo tuto ženu odevzdává tomuto muži?“ zeptá se pastor Rickman.

„Já, ve jménu její matky,“ odpoví Dean a oči se mi zalijí slzami. Ale ani nevím, jestli je to tím, že tu moje máma není, nebo tím, že se brzy stanu součástí Marcusovy rodiny.

„Děkuju vám,“ řekne pastor.

Dean se odejde posadit. Otočím se k Veronice a předám jí svou kyticí, jak jsme si nacvičily.

Veronica se na mě dívá prosebným a zoufalým pohledem. Pak se její výraz zkroutí a během vteřiny mi pozvrací pugét i vršek šatů.

Děvčátka s květinami zapiští.

„Fůj!“

„To je nechutný!“

„Panebože,“ řekne Veronica a civí na mokré květiny.

„Omlouvám se.“

„To byl ale pořádně zkažený sumec,“ podotkne Kate.

„Tak se tomu dneska říká?“ prohodí Raina až moc nahlas. „Dyť ta holka je zbouchnutá.“

Hosté zalapají po dechu. A já couvnu. Dál od pachu žaludečních šťáv. Dál od své sestry, která se na mě dívá s bezmocným zoufalstvím v očích.

Zbouchnutá? To už jsme se odcizily natolik, že mi ani neřekla něco tak důležitého?

„V?“

Přikývne, a to se ani nestačím zeptat.

Je to pozitivní novinka, ne? Dítě je vždycky pozitivní zpráva.

Tak proč mám pocit, že se mi země bortí pod nohama?

„Mrzí mě to,“ zopakuje Veronica a pořád se na mě dívá. „Strašně mě to mrzí.“

„Veronico?“ Marcus zbledne. Těkám mezi oběma pohledem. Oba ze sebe nespouští zrak a Veronica pomalu přikývne. „Proč jsi mi nic neřekla?“

KAPITOLA DVĚ

Nicole

„MUSÍŠ MĚ VYSLECHNOUT!“ VZLYKÁ Veronica.

Vystoupím z auta, zabouchnu za sebou a rozeběhnu se po schodech do svého bytu.

Tou uličkou jsem kráčela velmi pomalu, ale ani přes všechny ty pochyby by mě nenapadlo, jak rychle budu utíkat zpátky.

Ve stanu jsem čapla sestřinu kabelku, protože to ona mě vezla na svatbu. Nastoupila jsem do auta a nastartovala. Veronica se za mnou rozeběhla a za jízdy se jí podařilo dostat na sedadlo spolujezdce. Nejradši bych ji vystrčila, ale musela jsem myslet na svou nenarozenou neteř nebo synovce.

Na Marcusovo dítě.

Cesta z parku k mému bytu netrvá ani pět minut, ale když jsme vedle sebe mlčky seděly a já měla pocit, že se mi život rozpadá před očima, zdála se mi hodinová.

„Nicole!“ Rozeběhne se za mnou po schodech. Nejradši bych za sebou hned zabouchla, ale větší starost mám se šaty, které ze sebe chci okamžitě sundat. Chci ven z té krajky. Škrábe mě a dusí.

Jak dlouho jsem to věděla, ale nechtěla si to přiznat? Jak dlouho jsem měla podezření a dělala, že se nic neděje?

Pokaždé, když odešel telefonovat jinam. Pokaždé, když se ode mě odtáhl. Pokaždé, když trval na tom, že bude lepší počkat do svatební noci.

Ale s mou sestrou? Přestože jsem v lásce vždycky měla smůlu a navzdory svým komplexům a úzkostem; *tohle* by mě v životě nenapadlo.

„Nemůžu ten debilní zip rozepnout!“ Točím se dokola, jako kdybych díky tomu měla snad líp dosáhnout na záda.

„Přestaneš sebou prosím mlátit jako blázen a vyslechneš mě?“

„Rozeplni mi ty šaty!“ Možná je to legrační požadavek. Možná bych na ni vůbec neměla mluvit. Ale když mi rozeplne šaty a dostanu je aspoň z ramen, ne skutečně se mi uleví.

„Nemělo se to stát,“ řekne a přeskočí jí hlas. „Byla to nehoda.“

„Nehoda?“ Najednou mluvím pomaleji. Jsem klidnější. Jsem už z tohohle boje unavená – nebo možná jen vím, že už ho nemůžu vyhrát. „A tomu mám věřit?“

„Ty víš, co tím myslím.“

„Ne, to teda nevím. Nechápu, jak se můžeš *omylem* vyspat se snoubencem své sestry.“

„Vždycky to nebyl tvůj snoubenec.“

A co to znamená? S Marcusem jsme byli zasnoubeni šest měsíců. Když mě požádal o ruku, chodili jsme spolu dva měsíce. Chtěli jsme se vzít hned, ale pastor trval na tom, ať jsme spolu napřed zasnoubeni aspoň půl roku. Než se sestře podívám do očí, prohlédnu si její zatím ploché břicho. „Jak dlouho spíš s Marcusem?“

Zakryje si ústa rukou. „Budu zase zvracet.“

Rozesměju se a zním docela šíleně. „*Já* jsem s ním ani nespala. Proto jsi mi radila, ať počkám? Abys ho měla dýl pro sebe?“ Vylezu z šatů, které mám u nohou, zvednu je a hodím je na ni. Jsou tak těžké, že se jí sotva otrou o hrudník, než zase spadnou na podlahu. „Vezmi si je!“ Zavřeštím. *A hele. Ta šílená holka je zpátky.* „Jsou tvoje. On je taky tvůj. Chceš můj život? Myslíš, že je perfektní? Tak si ho nech!“ Jako kdybych byla mimo sebe a sledovala nějakou ženu, která pomalu přichází o rozum.

„Takhle jsem to vážně nechtěla,“ zamumlá Veronica. „Jsem do něj zamilovaná.“

„A myslíš, že já ne?“

„Já vím.“ Vzlyká. „Já vím.“ Zavrtí hlavou. „To proto jsem vzala tu práci v Michiganu. Proto odjíždím. Nechtěla jsem ti pokazit svatbu.“

„No, tak na to už je pozdě!“ *Čeká s ním dítě. To já jsem s ním měla čekat dítě.*

„Půjdu.“ Její tvář je vlhká od slz a já si říkám, co je se mnou špatně, když ona tady brečí a já necítím... *skoro nic.* „Vypadnu z tvýho života. Už mě nikdy nevidíš. Nech mě to napravit. Nech mě jít. Je to to nejlepší řešení.“

„To ne.“ Začnu se chovat racionálněji. Když se mě ty šaty nesnaží sežrat, cítím se mnohem *klidnější.* „Tvůj odjezd nic nenapraví.“

Položí si ruku na břicho. „Tak mi řekni co.“

„Veronico!“ Marcus zařve od dveří. „Veronico!“

Zavřu oči. Pakliže nějaká moje část věřila tomu, že se tohle dá napravit, skutečnost, že přišel hledat ji, a ne mě, všechno zadusí. „Nic. Něco takového nejde napravit.“ *Čeká s ním dítě.*

Shodím ze sebe své jasně bílé prádlo – měla jsem v něm strávit dnešní noc, ale teď s ním nechci mít nic

společného. Pak na sebe rychle navléknu černé prádlo, protože ta bílá barva už mě dráždí. Hodím na sebe flanelovou košili, džínovou sukni a kovbojské boty.

„Kam půjdeš?“ zeptá se.

„Nevím.“ Upřu oči na cestovní tašku v rohu, do které jsem si sbalila věci na líbánky na Bahamách. Na týden na pláži se svým novým manželem. Mělo to být tak romantické.

Musím se odsud dostat, ale auto mám u tchyně.

Vlastně to není moje tchyně.

„Potřebuju si půjčit tvoje auto,“ vyhrknu.

„Co? Jo, jasně. Cokoliv chceš.“

„Nevolej mi.“ Hodím si tašku přes rameno, a když běžím po schodech dolů, potkám se s Marcusem.

Vyjíždím z parkoviště a Marcus zůstane stát na místě. Neběží za mnou. Jen bezmocně mávne rukou.
Hajzl.

Kam pojedu?

Jediná věc, která se zdá depresivnější než líbánky o samotě, je zůstat tady. Takže zamířím na letiště. K čertu s Marcusem. K čertu s Veronicou. Vyrazím si na pláž.

Když dojdu k přepážce, třesoucíma rukama sevřu kabelku a nasadím úsměv. „Potřebuju pomoc se svým letem.“

„Jistě. Můžu vidět váš občanský průkaz?“

Cívím na svou kabelku a zarazím se. Protože není moje. Je Veronicy. A je v ní i její občanka.

„Madam? Váš občanský průkaz, prosím.“ Veselá obsluha nakloní hlavu a čeká na mou reakci.

Mám *Veroničinu kabelku*. Moje kabelka je na svatbě. Se všemi těmi dekoracemi, co jsem měsíce připravovala, a s lidmi, kteří o mně vždycky mluvili za mými zády.

„Madam, potřebuju ten průkaz, abyste mohla letět,“ zopakuje obsluha.

Neříkala Veronica, že má dneska odletět do Michiganu? Vytáhnu z kabelky její peněženku a vyndám průkaz. „Bohužel si nepamatuju, kdy moje letadlo odlétá.“

Žena něco zadá do počítače. Podívá se na Veroničinu fotku a pak na mě; je spokojená. „Odlétáte za dvě hodiny. Přejete si pro svůj let do Grand Rapids využít upgrade na business třídu?“

Žádná pláž. Grand Rapids, Michigan. Ani nevím, kde to je. Nikdy jsem neopustila Alabamu. Ale cokoliv je lepší než zůstat tady.

Vytáhnu z peněženky Veroničinu kreditku a podám ji obsluze. „To bych moc ráda.“

O šest hodin později...

„Bože, jsi tak žhavá.“

„Bože, to teda jsem.“ Mávnu si rukou před obličejem. „Nejspíš se jim rozbilo topení, ne?“

Ten chlap se usměje a přistoupí k mé židli. Je pohledný – takovým tím konvenčním způsobem – silná čelist, velký úsměv a husté blond vlasy učesané na stranu. Naklání se ke mně tak blízko, až cítím z jeho dechu whisky. „Můžu se ti s něčím svěřit?“

Nakloním hlavu a celý bar se se mnou zatočí. *S tequilou je sranda. Proč ji nepiju pořád?* „Svěřit s čím? Nejsem kněz.“

„Nebude to zpověď.“ John – *myslím*, že říkal, že se jmenuje John, ale možná je to Jidáš. To moje sestra se měla jmenovat Jidáš. Jak mě mohla takhle podrazit? Jak mohla na mé svatbě vykročit k oltáři, když je těhotná s mým snoubencem?

„Už se nemůžu dočkat, až budu v tobě,“ prohlásí John a vytrhne mě z myšlenek. Pak skloní hlavu a otre se mi rty o ucho. „Bude to děsně příjemný.“

To je hodně rychlý vývoj.

Zahihňám se, protože mě jeho dotek lechtá, a taky proto, že tohle celé je směšné. Koukněte na mě; o své svatební noci sedím v tomhle podivném baru, jsem ve městě, o kterém jsem v životě neslyšela, a chlap, kterého znám asi deset minut, mi právě zašeptal vulgárnější věc, než kdy Marcus dokázal. Pořád se chechtám, protože je to příjemné, a když přestanu...

Bojím se toho, co se stane, když se přestanu smát...

„Líbí se ti, co jsem řekl?“ O malý kousek se ode mě odtáhne.

Odfrknu si. „Ne.“ Mávnu na barmanku. Jakmile jsem začala pít, přestala jsem se starat o to, kde bych teď měla být, a myslet na to opravdu nechci. Nechci myslet na nic a ani bych neměla.

Moje svatební noc. Hotel Plaza. Marcus.

Potřebuju víc tequily.

„Ne?“ John se na mě zamračí, jako kdybych byla složitý hlavolam.

Sáhnu po sklence, a když zjistím, že je prázdná, zakaboním se. Znovu mávnu na barmanku a pak se otočím zpátky k Johnovi. „Jsi strašně milý, Johne, ale myslím, že jsme každý na jiný lodi.“

Vezme mě za ruku a stiskne. „Tak mě nech nastoupit.“

Rozhlédnu se, abych se přesvědčila, že ho neslyšel ještě někdo další – protože *fuj* –, a zachytím pohled vysokého, tmavovlasého muže, který stojí jen pár metrů za Johnem. Usměju se na něj, ovšem on moje pobavení nesdílí.

Vymaním se z Johnova stisku. „Ne, díky.“

John vypadá zaraženě. Jako kdybych právě odmítla sto tisíc v hotovosti, nikoliv krocení jeho hada.

Znovu vyprsknu a nahlas pronesu: „*Krocení hada*. Vážně tomu tak někdo říká?“

Zamžiká. „Ptáš se mě, jak říkám svému ptáku?“

„Ne!“ Oklepu se a pak se zamyslím. „Marcus mu říkal *Henry*. To mělo být znamení, co? Jako by tím chtěl naznačit, že jeho penis má vlastní mysl. *Henry na tebe nemůže přestat myslet*.“ Zahihňám se. „Proboha, jak mi to mohlo uniknout?“

John se mi zadívá do očí a zastrčí mi vlasy za ucho. „Zlomil ti srdce? Ukážu ti, že všichni chlapi nejsou hajzlové.“

„No, myslím, že to je docela pravda.“ Teda možná umí být dobrí, ale ne se mnou. Mám v sobě něco zásadně špatného, co muže změni, když se mě pokusí milovat.

Když ke mně barmanka přistrčí sklenici, ožiju. Ale pak se zamračím, protože ta sklenice je plná ledové vody. „Tequila?“

Vodu přistrčí blíž a povytáhne obočí. „Napřed tohle. Zvolněte, jo?“

„Dobře. Jasně. Voda je skvělý nápad.“ Snažím se znít střízlivě, aby mi příště tu tequilu přinesla. Dnes večer jsou drinky na Veronicu, takže si objednávám jen ten nejkvalitnější alkohol. Ustrknu si vody, a když mi doputuje do žaludku, zašklebím se. Jedla jsem dneska něco? Měla jsem ten toust, který mi Martha připravila, než jsme odjely ke kadeřnici. Myslím, že jsem si kousnula jednou, abych jí udělala radost, ale byla jsem nervózní a měla jsem pocit, že polykám piliny.

John sleduje barmanku. „Ava je jako osina v zadku. Spoustu tequily mám doma. Postarám se o tebe.“

Zavrtím hlavou a připadá mi zábavné kývat s ní sem a tam. „Nechci jít k tobě domů,“ povím Johnovi. „Chci zůstat tady a zapomenout na to, že dnešek byl nejhorší den mého života.“

„Já ti ten den zlepším.“

Ten vysoký muž na mého poněkud agresivního citele upře pohled a pak se podívá na mě. Tentokrát si ho prohlédnu. Vypadá jako řecký bůh – vysoký a ramena tak široká, že by mohla mít vlastní směrovací číslo. Cuknou mu rty a jeho oči – bože, má nádherné oči. Jsou tmavohnědé a jejich koutky směřují lehce dolů. Jako kdyby se smál tak vzácně, až to ty jeho oči zapomněly. Ve filmu by s nimi mohl hrát zmučeného hrdinu.

„Oba víme, že mezi námi něco je,“ prohlásí John. Odrhnu pohled od toho záhadného muže. „Vypadneme. Slibuju, že nebudeme dělat nic, co nechceš.“

„Jediné, co *chci*, je vypít ještě víc tequily.“ Ale ne s tímhle chlapem. To vůbec nezní lákavě.

„Tak odsud vypadneme.“

„*Ne*.“ Najednou mi s Johnem a jeho neschopností přijmout odmítnutí dojde trpělivost. Strčím ho trochu do ramene, aby nebyl tak blízko. „Dej mi trochu prostoru, oukej?“

John se ani nehne. Chytne mě za paži a krouží mi palcem po rameni. „Já myslím, že se ti *líbí*, když jsem blízko.“

Snažím se u sebe vyvolat telepatické schopnosti a v duchu prosím toho muže za Johnem, aby mi pomohl. Když nezasáhne a jen dál civí těma smutnýmá očima, vynadám si. Jsem dospělá žena. Nepotřebuju záhadného cizince, aby odstrašil otravné citele. Umím se zachránit sama. „*Ne*, nelíbí,“ povím Johnovi. Je tu plno. Když sklouznu z barové stoličky, sna-

žím se dostat za skupinu mužů u kulečníku. Když mezi sebou a Johnem postavím bariéru, třeba mě nechá být. Nenechá. *To je vážně otrava.*

Než si promyslím nejlepší způsob úniku, řecký bůh obejde Johna a postaví se vedle mě. Během vteřiny sundá Johnovu ruku z mé paže. „Johnny, chlapče,“ řekne. „Koukám, že ses seznámil s mou přítelkyní. A myslím, že je z tebe nesvá.“

John přimhouří oči a zašklebí se. „Ty nemáš přítelkyni.“

Ten vysoký chlap mě obejmě kolem ramen a usměje se. Není to upřímné a ani milé. „To teda mám. A i kdybych neměl, jsem si jistý, že tě požádala, abys jí dal prostor.“

John couvne skoro o metr a zvedne obě ruce. „Hele, omlouvám se, jestli na mě ta tvoje holka dělala oči. Asi to bylo nedorozumění.“

Ten vysoký muž povytáhne obočí a ani nemusím umět číst myšlenky, abych pochopila, co si o Johnovi myslí. Jeho výraz říká: *Jsi zasraný kretén, a když nezmizíš, skončí moje pěst ve tvém obličejí.* Aspoň si to myslím. Kvůli mně se nikdy nikdo nepoprál a teď mi to připadá zábavné. *Promiň, Johne.*

„Kašlu na to. Ani za to nestojí,“ prohlásí John. Čapne své pivo a odklopýtá na druhou stranu baru, kde postávají ostatní muži.

Když je John pryč, řecký bůh se na mě otočí. „Jste v pořádku?“

Vážně se mi líbí. Kéž by to byl *on*, kdo mi kupoval drinky. Jenže to musel být ten John a tenhle chlap se zdá poněkud podrážděný, že mi vůbec musel pomoci. „Jsem v pohodě.“ *Nejsem. Já už ani nevím, jaké to je.*

„John má trochu dlouhé vedení.“

„To i u své gynekoložky jsem zažila lepší předeheru.“

Málem se zadusí pivem. „Fakt?“

„Asi je to moje chyba. Usmála jsem se a nechala se pozvat na drink.“

„Johnem, nebo gynekoložkou?“

Zavrtím hlavou. „Johnem. Moje gynekoložka nepije, a navíc to není můj typ.“

Ten muž se kousne do rtu a myslím, že za těmi perfektními zuby skrývá úsměv. „Ani to mě nepřesvědčilo, že je to vaše chyba. Nějaký jiný důvod?“

„Pokládala jsem Johnovi otázky.“

Založí si ruce. „Jaké otázky?“

„Zeptala jsem se ho na jméno. To je tady takový pářící rituál, ne? Dotaz na jméno a lidi pak na sebe naskáčou jako králíci?“

Uchechtne se a zavrtí hlavou. „To jste jen opilá, nebo jste takhle roztomilá vždycky?“

Zamračím se. To se mnou flirtuje? Jsem si jistá, že se mu ani nelíbím, tak proč by to dělal? „Třeba je to obojí?“

Otočí hlavu a koukne po Johnovi. Pak se znovu podívá na mě a snaží se rozpoznat, jestli jsem opravdu v pořádku. „Poslyšte, mám schůzku a budu muset jít.“

„Není sobota večer?“ Poklepu na mobil a displej ukáže 23:05. Kdybych ještě byla v Jeffe – kdyby Veronica nebyla těhotná, kdyby mě Marcus nezradil – nacházela bych se teď v novomanželském apartmá v Plaze. Místo toho jsem místo sestry odletěla do Grand Rapids. Když jsem byla v letadle, podívala jsem se z jejího mobilu do jejího e-mailu, kde jsem našla rezervaci auta a taky ubytování v hotelu ve městě jménem Jackson Harbor. A po pár hodinách a pár panácích jsem tady.

A přesto je moje historka uvěřitelnější, než že má tenhle muž schůzku v sobotu v jedenáct hodin večer.

„Nemusíte si vymýšlet, abyste se mnou nemusel mluvit.“

Dlouze se mi zadívá do očí. V tu chvíli ucítím něco zvláštního. Není to ta zoufalá touha zapomenout na Marcuse. Je to něco jiného – vleklý pocit, který rozmotává úzkostné uzlíky v mém břiše a přináší něco vlídnějšího.

Když ode mě odtrhne pohled a podívá se na sklenici vody, ten pocit zmizí, jako kdyby ani neexistoval. „Když vás zase bude otravovat, klidně za mnou přijďte, jo?“

Neodcházej. „Fajn.“ Podám mu ruku. „Nic. Jmenuju se Nic. Jak se jmenujete vy?“

Zavrtí hlavou. „Omlouvám se. Za čtvrt hodiny něco mám.“

Když odchází, mračím se za ním. Zrovna když se začnu cítit jako idiot, podívá se na mě přes rameno a mrkne. Páricí rituál. „Vtipálek!“ zavolám za ním.

„A vy jste opilá.“ Zazubí se. A k sakru, ten řecký bůh se smutným očima má *dolíčky*. A dolíčky já prostě zbožňuju.

Můj úsměv opadne. Marcus má taky dolíčky. Myslela jsem, že ho dneska uvidím. Představovala jsem si, jak si svlékám svatební róbu a Marcus si s úsměvem prohlíží mé tělo. Měsíce jsem držela dietu a cvičila, abych vypadala co nejlíp. A on mezitím píchal mou sestru.

Potřebuju víc tequily.

KAPITOLA TŘI

Ethan

NEDOKÁŽU Z TÉ ŽENY NA BARU spustit oči.

Není to můj typ – je spíš roztomilá, než aby měla sex-appeal s tím svým drobným nosem a nevinnýma hnědýma očima. Vážně se kolem ní vznáší aura nevinnosti. Vstřícnosti. I to její jméno je roztomilé. Nic. Ne *Nicole* nebo *Nicki*. Jen Nic.

Nejspíš se jedná o ten druh ženy, která má od šestnácti let stejného přítele a už má vybraná jména pro své budoucí děti. K takovým holkám se musíte chovat starostlivě. Dvořit se jim, lichotit a svádět.

To rozhodně není můj typ.

A taky je na ní něco podivného. Je oblečená ležérně do džínové sukně a flanelky, ovšem vlasy má načesané a přehnaně nalakované jako holky, když jdou na svatbu nebo maturitní ples. Na začátku večera smutně špulila rty a v jejích očích se zračilo neštěstí, ale s každým drinkem se její smutek zdá menší a menší.

Možná proto z ní nemůžu spustit oči. Přestože všechno naznačuje, že by na mě byla moc hodná, jsem hajzl, kterého smutek za jejím úsměvem přitahuje.

„Řekneš mi na to svůj názor, nebo tě mám nechat,

abys tu holku mohl svlékat očima?“ zeptá se mě můj bratr Brayden.

„Drž hubu,“ poví Jake Braydenovi. „Už je to dlouho, co zažil nějakou akci.“

„A viděls ho s tou holkou na baru?“ zeptá se Carter. „Usmíval se. *Ethan* se fakt usmíval.“

Neochotně odtrhnu oči a všimnu si, že se na mě všichni dívají. Brayden je naštvaný, ale Carter s Jakem jsou pobavení. Kdyby tu byla Shay s Levim, taky by se culili, ale našťestí se dneska musím vypořádat jen se třemi ze svých pěti sourozenců.

„Není to zdravý,“ podotkne Carter. „Dostane se ti to do hlavy a začne ti hrabat. Jen ať se kouká.“

Loupnu po bratrech pohledem. Respektují, že se nechci bavit o vztazích, ale na můj *sexuální život* se dívají úplně jinak. Asi to nevadí, vzhledem k tomu, že o vztahy nemám zájem.

„Pořád se sem dívá,“ řekne Jake.

Brayden zabručí a prohrábne si vlasy. „Proč se tady vůbec snažím pracovat?“

„To tys navrhl, že se potkáme v baru, a navíc v sobotu,“ podotkne Jake. „Myslel sis, že tady budeme mít soukromí jako v zasedačce?“

„Možná jsem vybral bar, protože jsem věděl, že se aspoň ukážeš,“ rýpne si Brayden.

Jake pokrčí rameny. Ani se neurazí – protože je to pravda.

Zadívám se na tu hromadu papírů na stole. Když náš táta umřel, zanechal nám podnik a rozdělil ho mezi náš šest. A přestože je Brayden ten, kdo náš rodinný pivovar řídí, trvá na tom, že budeme o všem rozhodovat společně. Tuhle schůzku domluvil už před několika měsíci, ale Shay s Levim se na poslední chvíli omluvili. *Mají kliku.*

Nic se otočí od baru a znovu se mi podívá do očí – není těžké můj pohled najít, když já sám pořád civím jejím směrem. Než se otočí ke svému pití, lehce se začervená.

„Je odsud?“ zeptá se Carter a sleduje mě.

Netuším, a tak pokrčím rameny. Kdybych měl hádat, tak bych podle jejího silného přízvuku tipl, že pochází z jihu.

„Ještě jsem ji tady neviděl,“ řekne Jake. Od té doby, co provozuje Jackson Brews – tvář rodinného podniku – a tráví většinu času za barem, zná populaci Jackson Harbor víc než my všichni dohromady.

Přejedu po Nic pohledem a hledám na ní něco povědomého. Ale myslím, že jsem ji tady nikdy neviděl, a možná proto mě tolik láká. Neznámé tváře v Jackson Harbor patří většinou turistům. Během teplejších měsíců jsou jich plné ulice a pláže, ale jakmile udeří listopad a vítr od jezera Michigan začne být neúprosný, zbydou jen povědomé tváře. Uvnitř nebo venku, ty samé lítostné a odsuzující pohledy.

Měl jsem odsud dávno vypadnout, ale místo toho trpím šuškáni lidí, jako kdybych snad sám nemusel žít až do konce života s pochybami.

Možná je osvobozující potkat tu někoho cizího v tohle období. Možná se mi ta žena líbí, protože neví o mé minulosti.

„Nechceš jít za ní?“ zeptá se Jake. „Jen z toho, jak na sebe zíráte, mě bolí koule.“

„Proboha.“ Brayden to s námi vzdá a zastrčí stoh papírů do složky. „Evidentně se dneska o práci bavit nebudeme, tak se aspoň pak koukněte na ty zprávy, co jsem vám poslal, a dejte vědět, když budete mít nějaké otázky.“

„Vidíte to? Tohle šlo klidně vyřešit e-mailem,“ podotkne Carter.

„Nevím, proč máš pocit, že musíme každý tři měsíce kontrolovat účetnictví,“ poví Jake. „My ti přece věříme. A sakra, pokud tenhle podnik pošleš k ledu, uškodí to víc tobě než nám.“

Brayden podrážděně zabručí a já nic nepodotknu. Jake má pravdu. Rodinný podnik se stal Braydenovým životem. Mezi marketingem, distribucí a logistikou se neustále snaží expandovat a rozvíjet to, co náš otec začal. Doslova dře. Víc než kdokoliv, koho znám, a to já taky zrovna nepracuju málo.

Někteří z nás chtěli Braydenovi prodat svůj podíl, ale mamka o tom nechtěla ani slyšet. Podle ní nás podnik udrží při sobě, když se všechno ostatní rozpadne. Jsem si jistý, že existuje nespočet rodinných podniků, které by potvrdily opak, ale na tom nezáleží. Všichni chceme, aby byla máma šťastná.

Brayden se na mě podívá. „Tvůj brácha má pravdu. Jestli se ti ta pěkná holka líbí, měl bys za ní jít.“ Nadechne se, a když znovu promluví, zní až nezvykle jemně. „Už je to skoro tři roky.“

„Za nikým nepůjdu.“ Ale chtěl bych. Provinile se mi sevře žaludek. „Stejně to není můj typ.“

A přesto tam posedávám a přemýšlím, jestli ty její růžové rty chutnají tak, jak vypadají, a představuju si je kolem svého ptáka. Jinými slovy jsem prase.

Je pro tebe moc hodná. Drž se od ní dál.

Brayden plácne rukou do složky a kývne. „Takže můžeme tohle setkání rozpustit?“

„Jo,“ zahučí Jake. „Dneska je tu hlava na hlavě. Ava mě zabije, jestli se hned nevrátím za bar.“

Všichni vstanou, ale já zůstanu sedět v boxu a čumím na Nic. Jake na mě kývne. „Život je příliš krátký, bráško. Sněz steak, vypij pivo a dostaň tu holku.“

„To by sis měl nechat vyšít na polštář,“ zamumlá Brayden.

„Ethan už ani neví, jaký to je,“ podotkne Carter.
„Už je to tak dlouho, že mu asi upadl.“

„Viděls, jak se na ni kouká?“ Jake na mě ukáže prstem. „Tohle není výraz chlapa, který nemá ptáka.“

„Běžte do prdele. Všichni,“ zavrčím, ale nezním moc přesvědčivě.

Moji bratři jsou přesně ty typy, co si vyhlédnou holku v baru a rozhodnou se, že je jejich. Já jsem takový nikdy nebyl. V době, kdy se moji sourozenci snažili dostat své pověsti, sbírali jednu holku po druhé a do toho nejspíš riskovali pohlavně přenosnou chorobu, jsem byl šíleně zamilovaný do Eleny a plánoval manželství. Moje žena pro mě byla ta jediná. Byla to moje středoškolská láska, první láska a moje kotva během studia doktořiny. Měli jsme spolu první sex. Sdíleli jsme všechna důležitá *poprvé*.

Moji bratři se mýlí, když si myslí, že žiju v celibátu. Prostě mám sex jen zřídka, nikomu o tom nevykládám a často to stojí za prd. O vztahy nejevím zájem – *ani náhodou, už nikdy* –, ale cítit pod sebou ženské tělo, moje nenasytné ruce, kůže na kůži... Za ty tři roky, co tu Elena už není, jsem potkal jen ženy, které chtěly totéž – sex, společnost, žádná očekávání, žádné vazby. Navzdory stereotypům existuje spousta žen, které nehledají lásku a sladký domov, ovšem dokážu si představit, že ta jemná bytost na baru taková vůbec není.

Pokynu na naši servírku Cindy a poklepu na svůj šálek, protože chci dolít kávu. Mrkne na mě a zamíří za bar. Opřu se a snažím se vyřešit, co tady vlastně pohledávám a proč tu ještě sedím.

Nic sleduje, jak Brayden s Carterem vychází ven a Jake se vrací na své místo za barem. Pak na mě upře